

Oditi sem moral z doma. Brat mi je rekel, da zapodi grlico po svetu, naj zleti, kamor hoče, ker se nima časa ukvarjati z njo. Pa se mi je zamislila ubožica in vzel sem jo s seboj.

In zdaj!

Kako je prav, da jo imam! Nobenega prijatelja nimam, nobenega znanca: na steni pa visi kletka in iz nje mi poje grlica svoj „kukr-gu-u“. Edina moja prijateljica je, edina moja tolažba v teh žalostnih časih, ko nimam nikogar, ki bi se mi sladko nasmejal ali me sočutno vprašal: „Fran, kaj ti je, da si tako žalosten, zakaj povešaš oči otožno in se ne smeješ?“ Samo grlica me pogleda pomilovalno in zagruji: „Kaj bi bil žalosten, saj bo bolje, boš videl, da bo! Vse bo zopet pri starem. Prideš zopet domov, zopet boš pri domačih; imel boš zopet svojega Ivana, najdražjega prijatelja“.

Tako mi gruli, in potolažim se vsaj nekoliko; a težko mi je še vedno; po tebi, Ivan, mi je težko: kje si in kaj delaš?

Tolažba.

*Pridi k meni, ptička,
in na ramo sedi,
da te potolažim
v tvoji hudi bedi.*

*Malu spet zaklila
pomlad bo vesela,
takrat od radosti
spet boš v gaj zletela . . .*

*Mene pa odnese
angel na višave,
iz nebes bom gledal
nate na dobrave.*

*Takrat pa zapoj mi,
ptičica vesela,
in visoko dvigni
se nad polja bela!*

*Dvigni se nad polja,
zleti na višave
in razglasi svetu
moje ti pozdrave!*

Ivan Stepha.

